

CHLOE GONG

TRADUCERE DE DANA-LIGIA ILIN

NUME DE COD: VÂNĂTORUL

CONTINUAREA
BESTSELLERULUI

NUME DE COD:
LADY FORTUNE

CORINTEENS

NUME DE COD:
VÂNĂTORUL

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
LADY FORTUNE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE DE
DANA-LIGIA ILIN

C H L O E
G O N G

CORINTEENS

PROMOROACA ACOPERISE FEREASTRA DORMITORULUI LUI Rosalind Lang, desenând o formă ciudată ce semăna cu o inimă sfâșiată – din cele anatomice, cu artere tăiate pe jumătate ițindu-se în colțuri. Însă marginile începeau să se topească, dezghețându-se în prima zi însorită pe care o aveau de ceva vreme și făcând să curgă pe geam pâraiașe de condens.

Rosalind privea strada de dedesubt. Nu știa cum se așteptau ca ea să iasă fără să provoace o catastrofă. Presa era neobosită de săptămâni întregi, cu diferiți reprezentanți îngrămădiți în fața locuinței ei sperând să fie primii care să o fotografieze pe Lady Fortune. De când plecase din spital și i se spusese să se odihnească nu mai pusese piciorul afară din apartament, bazându-se pe proprietară, Lao Lao, să facă cumpărăturile și să-i aducă vești. N-avea nevoie de odihnă. De îndată ce îi scosese răgoașele, trupul i se vindecase cu o viteză supranaturală, reluându-și funcționarea normală. Dacă ar fi fost după ea, n-ar fi stat cu mâinile în sân, dar superiorii o avertizaseră cu severitate să nu atragă atenția asupra sa. Astăzi fusese chemată, în sfârșit, la o întâlnire în care să discute pașii următori. Ziarele îi publicaseră pe prima pagină întreaga identitate, cu titluri mari: Lang Shalin, fostă dansatoare de cabaret din Banda Stacojiilor, devenită asasină naționalistă – nu

moartă, cum fusese lăsat orașul să creadă, ci stârnind haos și omorând negustori de-a lungul coastei de patru ani încoace.

Cu adevărata față a lui Fortune dezvăluită, nu prea mai putea să-și continue misiunea ca de obicei. În ultimele săptămâni se plimbase fără astâmpăr prin dormitor, făcând planuri și apoi renunțând la ele, știind că nu avea să fie lăsată să le pună în aplicare. Deja făcuse greșeala să-i spună lui Jiemin că Alisa are ultimul flacon al Stăpânei Hong, o dovadă de bună-credință pe când îi implora să se ducă după Orion, și totuși asta nu avusese alt rezultat decât să-i trimită pe naționaliști pe urmele Alisei. N-avea de gând să renunțe la ultimul as din mânecă.

Pot să te ajut să-l iei înapoi.

Caută-mă în Zhouzhuang.

—JM.

Biletul stătea acum mototolit pe biroul ei. Cuvintele abia se mai deslușeau după ce îl tot despăturise și împăturise la loc, dar n-avea importanță. De mult învățase pe de rost aceste trei rânduri; noapte după noapte, pe când privea absentă pereții în versiunea sa de odihnă, biletul îi fulgera în minte la fiecare clipire. Fără să aibă măcar evadarea în somn, nu era nimic de făcut între acești patru pereți pentru Rosalind Lang, doar să se gândească și iar să se gândească.

Cum să ajungă în Zhouzhuang fără să li se împotrivescă direct naționaliștilor? Oricât de frustrată ar fi fost, ei erau în continuare șefii săi, și nu se putea rupe de ei așa de nesăbuit. În plus, dacă era o capcană? Dacă fugea în provincie și nu găsea decât o fundătură? Nici măcar nu știa ce înseamnă JM. Nu cunoștea pe nimeni cu aceste inițiale. O asistentă din spital scrisese biletul după ce primise mesajul la telefon. Cel care sunase ar fi putut să fie oricine. Pe atunci deja apăruseră știrile despre identitatea ei. În concluzie,

persoana respectivă nu trebuise decât să afle în care spital erau scoase gloanțele din Fortune și să ceară să fie transmis mesajul. La naiba – poate că nu fusese decât un reporter care voia să o întâlnească pentru o știre de senzație exclusivă.

Și totuși... tot era mai bine decât nimic. Naționaliștii arătasera clar că renunțaseră la Orion Hong.

„E o povară. Nu putem face nimic, în afară de a încerca să-l eliminăm.”

— E unul dintre cei mai buni agenți ai voștri! zbierase Rosalind spre spatele lui Jiemin, care se îndepărta, după ce îi dăduse instrucțiuni să stea în banca ei. Cum poți să-mi spui că nu se poate face absolut nimic?

El se oprise în prag și clătinase din cap cu tristețe.

— Chiar dacă – cumva – îl îndepărtăm fizic de mama lui, mintea i-a fost modificată ca să urmeze toate instrucțiunile ei. Iar dacă mintea o să-i fie mereu sub influența ei, nu mai putem să avem vreodată încredere că el e de partea noastră. Spune-ți că Hong Liwen a pierit în luptă! O să fie mai ușor.

O parte trădătoare din ea își dorea ca Dao Feng să fie încă acolo. Acesta nu i-ar fi spus să nu facă nimic. Ar fi făcut un plan de recuperare a lui Orion. Însă mentorul ei trecuse de partea cealaltă – sau, mai degrabă, mentorul ei fusese tot timpul de partea cealaltă. Întrebarea dacă Dao Feng ținuse cu adevărat la ea sau la Orion ca la discipolii săi continua să o sâcăie.

— Naiba să te ia! a bodogănit Rosalind.

Nu prea știa cu cine vorbește. Cu Dao Feng, poate. Sau cu întreaga lume, pentru că o distribuise în acest rol.

Pe stradă, o mașină a trecut pe lângă reporteri, stârnind interesul mulțimii. O față s-a rostogolit de pe locul pasagerului într-o învolburare de tul trandafiriu, apoi a intrat în clădire cu propria cheie și a trântit ușa înainte ca vreunul dintre reporteri s-o poată

urma. Peste câteva clipe s-a auzit țăcănitul tocurilor pe scara exterioară, apoi s-a deschis ușa apartamentului.

— *Saozi*¹, ar fi bine să fii îmbrăcată deja.

Rosalind nu era îmbrăcată de plecare.

— Nu trebuie să-mi tot spui așa. Îți dau permisiunea deplină să sfidezi termenii respectuoși ai falsei relații de rudenie și să-mi spui pe nume.

Phoebe Hong s-a ivit în pragul dormitorului. Și-a pus mâinile în șolduri. În contrast deplin cu lipsa de pregătire a lui Rosalind, Phoebe purta o rochie roz cu o serie de panglici complicate în față, o pată de culoare care dădea năvală într-o scenă monocromatică. A absorbit ce vedea în fața ochilor — Rosalind cocoțată pe marginea biroului dezordonat, cu părul lăsat pe spate și picioarele goale — și a înaintat imediat în cameră.

— Aia-i cămașa fratelui meu? a întrebat Phoebe.

— Poate, a răspuns Rosalind prudent.

Țesătura albă și moale îi cădea până pe coapse, și a tras de ea, cu toate că se îndoia că Phoebe se sinchisește dacă e sau nu pudică.

— Ai venit incredibil de devreme. Mi s-a părut că Silas a zis că vine la trei.

Phoebe s-a dus la scrin și a scos un *qipao*². Când i l-a aruncat, Rosalind de-abia a avut la dispoziție o secundă ca să prindă vraful de mătase înainte ca Phoebe să-i arunce și un colier, alcătuit astfel o ținută completă în cel mai dezordonat mod cu putință.

— Nu poți să lanchezești pe aici în cămașa fratelui meu tocmai astăzi. Du-te să te schimbi!

— Eram *pe cale* să mă pregătesc, a replicat Rosalind.

A despăturit *qipao*-ul. Deși s-a ridicat în picioare, nu s-a putut abține să nu se uite iar la birou și la biletul din spatele teancului de cărți. Cămașa îi încălzea umerii. Îi conferea o senzație de siguranță

¹ „Cumnată”, în lb. chineză, în orig.

² Rochie tradițională chinezească, lungă și despicată mult pe coapsă.

într-un fel în care propriile haine n-o făceau, ca și cum Orion ar fi fost încă prin preajmă, făcând gălăgie prin apartament.

Îi era dor de el. Cumplit. Când era acolo, îl considera o ade-vărată pacoste, aruncându-i în față că îi cotopea spațiul, iar el nu făcea decât să zâmbească larg și îi aducea mâncare sau o mângâia pe păr când era ocupată cu scrisul.

Acum el nu mai era acolo, iar Rosalind se simțea cu totul bul-versată. În ciuda faptului că mariajul lor era fals, Orion Hong devenise parte din ea. Faptul că acea parte îi fusese amputată nu era un lucru cu care Rosalind avea să se deprindă în cele din urmă: era o rană nevăzută, care nu voia să se închidă așa cum făceau cele trupești și care i se cuibărise în adâncul inimii. Dacă și-ar fi desfăcut coastele, ar fi putut să arate locul ei exact... În fine, o rană care nu se vindeca la iuțală. Dacă nu-l recăpăta pe Orion, până la urmă avea să i se scurgă tot sângele.

Rosalind și-a dezlipit ochii de birou. În dosul lor simțea înțepături groaznice, iar ultimul lucru de care avea trebuință era să înceapă să bocească.

— Du-te să te schimbi! a îndemnat-o iarăși Phoebe, mai blând de data asta. Dacă e să-l recuperăm, trebuie să primești misiunea.

— Da, a încuviințat Rosalind, cu gândul în altă parte. Trebuie să primesc misiunea.

Problema era că trecuseră câteva săptămâni și naționaliștii nu-și schimbaseră părerea în privința lui Orion. Din câte știa ea, această întâlnire avea s-o trimită într-o cu totul altă misiune — urma să i se spună că Jiemin avea să fie mentorul ei permanent și apoi să i se dea o misiune stupidă, cum ar fi să vâneze un politician recalitrant —, și după aceea? Oare trebuia să plece? Să renunțe la îmbunătățirea situației din acest oraș și să urmeze în provincie o pistă fantezistă?

Ar fi făcut-o. Asta era partea cea mai îngrijorătoare. Mult prea mult timp nu voise decât să repare lucrurile în Shanghai, însă

concentrarea pe care o avusese se clătina, își slăbea strânsoarea și îi îngăduia să se abată. Dorea să iubească ceva, pe cineva, mai mult decât își iubea propriul oraș; dorea iubirea de care avusese norocul să se bucure doar pentru o clipă. Dacă avea de ales între cele două, bănuia spre care urma să alerge.

Numai că ideea o îngrozea. Așa că în ultimele săptămâni fusese cuminte, stând aici, în loc să se răzvrătească pe față. Șefii ei îi oferiseră șansa de a face ce trebuie. Dacă îi convingea, poate că Rosalind nu trebuia să pornească de una singură. Nu că ar fi făcut o treabă foarte bună înainte. De fapt, antecedentele ei erau catastrofale.

Brusc, s-a auzit un claxon puternic sub fereastră: Silas Wu, pe scaunul șoferului, își pierduse răbdarea.

Phoebe a îmboldit-o cu privirea.

— Cinci minute, atât! a promis Rosalind, grăbindu-se să intre în baie.

S-a schimbat rapid. Trecuse prea mult timp de când nu își mai prinsese părul sus și agrafa aproape i-a scăpat din mână când a înfipt-o într-o cosiță mică, fixându-i capătul în spatele urechii. Phoebe aștepta la ușa din față când Rosalind a ieșit din baie. I-a zâmbit încântată și a bătut scurt din palme.

— Ar trebui să te previn, a zis Phoebe în vreme ce Rosalind încuia. A apărut un nou articol.

— *Încă* unul?

Rosalind a înjurat în barbă, punând cheia la loc.

— Câte lucruri mai pot să descopere? Nu sunt decât de 24 de ani pe lumea asta.

Și înaintase în vârstă normal doar timp de 19 dintre ei, după care se dăduse la fund ca să trăiască în chip de legendă întunecată. Până acum două luni, lumea nu știuse dacă Fortune e om în carne și oase sau doar ceva inventat de naționaliști ca să-și bage inamicii în sperieți.

— În 1926 l-ai călcat pe bătăturei pe un proprietar de restaurant. Avea pregătit un întreg discurs defăimător despre tine și lipsa ta de respect față de scaune. Se pare că ai aruncat unul și l-ai rupt.

Rosalind a tresărit.

— De fapt, asta a făcut-o vară-mea.

— A mai zis și că ai spus că pălăria lui e urâtă.

— Corect! *Aia* am fost eu

Singurul motiv pentru care furtuna din presă luase asemenea amploare era că Rosalind Lang nu fusese înainte o oarecare: când ieșise la iveală identitatea lui Fortune, nu fusese doar șocul unei fete obișnuite prin venele căreia curgea un produs științific greu de descris. Când încă mai exista Banda Stacojiilor, orice articol de la rubrica de scandal care voia să lovească în Juliette Cai, verișoara ei, de obicei se lua și de Rosalind. Orașul o cunoștea deja. Gazetarii îi construiseră lui Lang Shalin o imagine de odraslă din elita gangsterilor din Shanghai, care se prăbușise odată cu restul sistemului lor. Reapariția ei în ipostaza de asasină a politicienilor era o absurditate, ceva cam ca atunci când faci un boț din lut, îl tăvălești prin făină și-i zici colțunaș.

— În fine, nu contează! a zis Phoebe.

S-au oprit în fața ușii clădirii. Rosalind auzea rumoarea discuțiilor – reporterii își șopteau unul altuia speculații despre momentul în care urma să iasă ea.

— Sunt disperati după o știre, cât de mică, lucru dovedit de faptul că sunt dispuși să sape atât de departe în trecut. Întreaga țară așteaptă s-o zărească pe Lady Fortune.

— Va trebui să mai aștepte un pic.

Rosalind a apăsat pe clanță.

— În acest moment, Lady Fortune e plecată.

Blițurile orbitoare s-au declanșat imediat. Urmate de strigăte venind din toate direcțiile: „Uită-te înapoi, te rog! Lang Shalin, uită-te înapoi!”

După ce se pregătise săptămâni întregi pentru acest moment, Rosalind și-a ținut capul aplecat, înaintând cu hotărâre pe alee. Nu era decât o distanță mică până în stradă, unde aștepta mașina lui Silas. Nu trebuia decât să treacă prin mulțime fără să se oprească.

Se descurca foarte bine. Până când:

— Lang Shalin, ce crezi despre faptul că Hong Liwen a fost văzut în Manciuria?

Capul lui Rosalind a țâșnit în sus. A căutat vocea care strigase întrebarea, însă blițurile i-au invadat pe dată vederea, lăsându-i în fața ochilor doar pete.

— Poftim? a întrebat. Ce-ai spus?

— N-ai nevoie să primești informații de la un reporter, a intervenit Phoebe, prinzând-o de cot. Haide!

Însă Rosalind se opri, iar reporterii s-au repezit să profite de ocazie. Erau hămesiți după ce fuseseră lăsați prea mult timp afară, în frig. Cu toate că astăzi soarele strălucea, în zilele dinainte vremea fusese ploioasă și mohorâtă, iar în unele după-amiezi căzuse lapoviță deasă. Nici măcar atunci nu se lăsaseră păgubași, prea interesați de perspectiva de a fi primii care îi duc șefului lor o fotografie.

— Aici!

— În partea asta! În partea asta!

— Lady Fortune, arată-ne ce poți!

Brusc, ceva ascuțit a zburat spre Rosalind și i-a zgâriat obrazul înainte să aterizeze cu un pocnet puternic pe aleea din spatele ei. Mâna i s-a ridicat brusc spre față cu un icnet instinctiv, acoperind înțepătura dureroasă. Când a lăsat în jos degetele, a descoperit sânge.

A văzut roșu în fața ochilor, într-o tulburare emoțională viscerală, furibundă. Cine îndrăznise să *arunce* cu ceva în ea? Simțea deja cum i se țese la loc pielea feței. Vindecându-se în fața acestor aparate de fotografiat, cu fiecare moment prins sub un bliț. Asta

voiau ei, nu? S-o transforme într-un articol de senzație, s-o pună la microscop ca să fie disecată sub tipar.

Blestemații ăștia de reporteri uitaseră că e o *asasină*, că Fortune îi interesează doar pentru că fusese o umbră temută care vânează noaptea, omorând oameni cu o simplă răsuflare otrăvită.

Rosalind și-a șters încet restul de sânge de pe față. Se răzgândise. La urma urmei, Lady Fortune era aici.

S-a repezit înainte.

— *Hei!* a strigat Phoebe.

Chiar înainte ca Rosalind să-l poată atinge pe cel mai apropiat reporter, Phoebe s-a repezit s-o prindă, iar făptura ei mărunță a fost săltată de pe pământ de forța cu care ținea în jos brațele lui Rosalind. Reporterul a scos un țipăt de spaimă. Unii din jurul lui au făcut iute un pas în spate. Alții au fost și mai ațâțați, strigându-i să vină spre ei.

— Chiar nu vrei să faci asta, *saozi*, a găfăit Phoebe.

— Dă-mi drumul! i-a cerut Rosalind, scrâșnind din dinți. Orion m-ar fi lăsat să-i sfâșii.

— Și iată de ce eu sunt sora cea mică pe care te poți baza! Nu mă face să plâng ca să te simți vinovată!

— Phoebe, dă-mi *drumul*. . .

Phoebe a icnit. Când a doua piatră a venit spre ele, Phoebe a înhățat-o din zbor înainte ca Rosalind s-o observe așa cum trebuie, apoi a aruncat-o înapoi spre reporteri. Aceștia au chirăit, schimbându-și locul ca să-și apere aparatele de fotografiat.

— Mare noroc ai că obișnuiam să joc softball!

Phoebe a împins-o.

— Haide, haide!

Rosalind a renunțat la ideea să provoace o încăierare. Pufnind, și-a croit drum cu forța prin mulțime, apoi a ajuns în sfârșit la mașina lui Silas și a smucit portiera din spate. S-a așezat pe locul din spatele lui, cu întreaga stare de spirit transformată în îmbufnare.

Phoebe a venit pe partea cealaltă, s-a trântit pe scaunul pasagerului și a închis portiera.

— Păi, lucrurile ar fi putut să se petreacă mai bine.

Silas s-a răsucit spre bancheta din spate, privind-o pe Rosalind cu îngrijorare. Între timp, reporterii se buluceau deja în jurul mașinii, scoțându-și carnetele ca să noteze seria de evenimente desfășurate în fața lor.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Pornește, te rog! i-a cerut Rosalind cu asprime.

Și-a apăsat podul palmei peste ochi. Când și-a trecut palma peste față, obrazul îi era din nou neted.

— Condu și gata!

În față, Silas și Phoebe s-au uitat unul la altul, dezbătând în tăcere ce să facă. Totuși, înainte ca Silas să poată să tragă de volan, s-a auzit brusc o bufnitură în geamul din partea lui, așa că a tresărit speriat și ochelarii i-au alunecat pe nas.

— Pornește! a poruncit Rosalind.

Reporterul și-a ațintit obiectivul spre locul în care geamul era un pic coborât.

— Grăbește-te!

Silas a apăsat pe accelerație. Phoebe s-a aplecat ca să-i împingă ochelarii în sus înainte ca mașina să se ciocnească de ceva din cauză că el nu vedea bine. Iar Rosalind a urmărit cum apartamentul său dispăre, lăsând în urmă ceata de reporteri.

În vreme ce hărmălaia se stinge, abia îndrăznește să dea drumul volumului uriaș de aer înghesuit în plămâni. S-a răsucit doar ca să privească din nou înainte, cu umerii încordați și tulburată.

Vehiculul s-a zdruncinat trecând peste o ridicătură de pe drum și a intrat în traficul mai dens. În vreme ce Silas și Phoebe își reluau discuția, Rosalind a întins în tăcere mâna spre cealaltă parte a banchetei, lăsând-o să plutească în spațiul gol de acolo. Apoi și-a lăsat mâna jos, peste nimic.

IMPRESIONANTĂ ȘI CU UN RITM ALERT,
CONTINUAREA BESTSELLERULUI **NUME DE COD:
LADY FORTUNE** URMĂREȘTE LUPTA UNEI ASASINE
NEMURITOARE DIN SHANGHAIUL ANILOR '30
PENTRU A-ȘI SALVA ȚARA ȘI IUBIREA.

**Iarna se prelungește în Shanghai în 1932,
iar amenințarea invaziei japoneze e mai reală ca niciodată.**

Rosalind Lang a suferit cea mai rea soartă posibilă pentru un spion: a fost dată în vileag. Hăituită de jurnaliști hotărâți să afle mai multe despre celebra Lady Fortune, Rosalind abia și-a părăsit dormitorul în ultimele câteva săptămâni, calculându-și următoarele mișcări după ce Orion a fost răpit, iar amintirile despre ea i-au fost șterse. Deși căsătoria lor era falsă, absența lui o doare mai mult decât orice rană fizică, așa că Rosalind jură că nu-și va găsi odihna până nu-l va recupera.

Cum însă identitatea ei nu mai e vreun secret pentru nimeni, sarcina este aproape imposibilă. Singura modalitate de a părăsi orașul și de a-l salva pe Orion este sub pretextul unui turneu național. Tinerei îi este ușor să-și convingă superiorii că mediul rural are nevoie de unitate mai mult ca oricând, și cine să fie mai potrivit pentru această misiune decât o nemuritoare? Doar ea ar putea să stârnească în sufletele oamenilor de rând sentimentul mândriei naționale și dorința de a rezista în fața dușmanilor!

Când turneul ia o direcție greșită, tot ceea ce știa cândva Rosalind este aruncat în aer. Refugiindu-se în afara Shanghaiului, spioana constată că vechi fantome ies la iveală, iar adversarii caută să îi prindă în mreje pe aliați. Pentru a-l salva pe Orion, tânăra trebuie să găsească rapid un remediu pentru invenția mamei lui și să ferească această armă biologică periculoasă de mâinile invadatorilor. Timpul se scurge prea repede însă, iar dacă Rosalind dă greș, atunci va pierde tot ce contează pentru ea – pe Orion, dar și China.

„Miza e mai mare ca niciodată, iar personajele trebuie să aleagă cu atenție în cine să aibă încredere în această incredibilă cursă contracronometru dacă vor să-și salveze prietenii, familia și țara.”

KIRKUS REVIEWS

14+

ISBN: 978-606-088-482-8

9 786060 884828

www.edituracorint.ro

#fantasy